

IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (XXIV)

Despăgubiri pentru cei care au militat împotriva României

5. Restituirea vechii prăzi... in integrum 5.2a. Nelegiitorii pun jaful imobiliar în slujba recolonizării

„JUSTIȚIA CRIMINALĂ”
Imagine realizată de AUREL MANEA prin programul Disco Diffusion

În mărturia precedentă am văzut cum au slujit juriștii interesele uzurpatorilor, promovind formula perfidă: „Statul nu e obligat să dea înapoi proprietățile de la țară nimănui - deci le dă cui vrea, cum vrea, unde vrea”. Căci aici e vorba de „reconstituire”- nu de „restituire”- de o nouă/originală re-împroprietărire. Ceea ce deschidea mafiei larg front de jaf funciar; dar ar fi putut avea măcar partea bună de a avataja actualii locuitori ai României. Balul reparațiilor postcomuniste începând normal-naționalist, legea 18/1991 operând numai pentru cetățenii români (dar de oriunde - deja o concesie păgubitoare, căci utilitatea socială ar fi justificat condiția domiciliului în România și poate chiar a obligației de revenire pe terenul atribuit, sau a exploatării asociative). Ulterior, preferințele legiuitorilor s-au răsturnat straniu/nejustificabil, în favoarea celor de afară, fiind epurată condiția expresă a cetățeniei din legea 10/2001 - pe baza căreia urmau a se distribui imobilele din oraș; de data asta, pentru a se recrea continuitatea proprietății, s-a botezat operația „restituire”. A fost un timp invocată interzicerea constituțională a achiziției terenurilor de către străini; care nu a împiedicat „retrocedările” altor categorii de imobile; apoi a fost inventat un super-original „drept special de folosință”, pentru imobilele distribuite „tranzitoriu” clientelei externe (majoritar evreii și germanii ce ne-au părăsit în timpul comunismului), drept pentru care le permitea să facă orice cu terenul și putea să se transforme în proprietate clasică, după ce respectivii obțineau cetățenia (dacă o pierduseră). Complicația la care s-a putut renunța (pentru deținătorii de cetățenie europene) la schimbarea Constituției din 2003 (într-o intrare în UE) - când s-a deschis fatal calea înstrăinării terenurilor românești. Astfel ne-am întors la statutul de colonie.

Discriminarea socială, după pungă - în condițiile ce vor fi explicate, nu putea decât să se transforme într-o defavorizare etnică, a băștinășilor români (în postura lor istorică de „rumâni” - adică de iobagi ai stăpînitorilor vremelnici). Dar cum să o faci, pretinzând că populația se auto-distruge, democrație? Cum să realizezi hocus-pocusul votării în favoarea străinilor, într-un parlament pretinzând „reprezentativ”?

Dar de aceea există pe lume juriștii nelegiitorii... Ei au născocit schemele acoperitoare, diversioni pe care (b)analizăm (la care o fi ajuns vreo firmatură) se fac că nu le percep. **Strategia de bază a fost separarea tratamentului celor două categorii de păgubiți ai abuzurilor regimului comunist: plebea românilor de la țară, pe de o parte, și progeniturile ciocoimii parazitare din orașe, pe de alta [...].** Deci: restituire „in integrum” - pentru bogății/ străini, versus - cât mai nimic posibil - pentru urmașii proprietarilor rurali. Și asta pentru ca mafia distribuitorilor/cotropitoare să poată pune mîna pe o bună parte, ridicînd noua oligarhie.

Aceasta e realitatea ce reiese, urmărind comparativ, pas cu pas, modul în care au operat cele două ramuri ale „reparației” postdecembriste: una bazată pe legea 18/1991 (și cele ce au completat-o/modificat-o ulterior), cealaltă bazată pe legea 10/2001 (cu modificările ulterioare). Evoluția celor două legi și a modului în care au fost aplicate - revelînd jocul discriminator/

mafioț/antinațional. Pentru cîntela complice - condiții din ce în ce mai bune de revendicare, restituiri spectaculoase sau compensare în bani, pe baza valorii de piață a imobilului respectiv (reală sau puternic umflată - a se vedea scandalul de la ANRP), înstrăinări operate prioritare. Chiar premierul Ponta, într-o clipă de neatenție (în contextul unor presiuni CEDO pentru grăbirea/lichidarea procesului de reparație) a dezvăluit că ANRP rezolvase 80-90% din dosarele la legea 10 și 10-20% din cele la legea 18. Procesul spoliierii a degenerat irezistibil pentru că, din sumele mari, a putut ajunge tainul (prin „avocații” interpuși etc.) la toți „vameșii” implicați. Ce să distribuie în cazul unui urmaș de chiabur cu cîteva hectare? Îi înhață terenul și-l aloci celor ce plătesc cum trebuie. Iar dacă se ajunge la despăgubiri în bani, stabilești - prin lege - că aici nu se aplică principiul valorii actuale de piață a terenului acaparat de comuniști și înstrăinat de postcomuniști [...].

Jefuirea urmașilor țărănilor mijlocași și vămuirea ocultă a urmașilor ciocoimii a fost singura ramură economică duduindă, care a dus la ridicarea miraculoasă a atîtor vile, pe terenuri sustrate, cu material furat din molozul fostelor întreprinderi. Nici președinții nu s-au sfiit să bage mîna în acest filon (de la Nana la Sibiu...). Asta la legea 18. La legea 10 însă, adică pentru ciocoii/străini, e cu totul altceva: acolo se evaluează/compensează/actualizează pierdere reală. La un moment dat (legea 247/2005) discriminarea fusese parțial eliminată (pentru că trebuia facilitat jaful pădurilor, operat pe ramura legilor fondului funciar, începînd cu L1/2000). Dar, după realizarea marilor tunuri, s-a revenit la sfidarea discriminării proprietarilor de la țară, afirmată explicit în noile versiuni ale legilor și considerată perfect OK de Curtea Constituțională. Mai nou (după reunirea celor două ramuri și la adăpostul criminalizării „antisemitismului”), precizîndu-se explicit în „legi” că victimele holocaustului au prioritate... la reconstituirea averilor înhațate de comuniști (deși unii evrei au guvernat exproprierea iar alții pot fi prezumați că și-au abandonat voluntar averile, ca să plece în Israel).

Ca să înțelegi sistemic, trebuie să urmărești păienjenșul legilor, normele de aplicare, deciziile instanțelor și Curții Constituționale. Ceea ce e aproape imposibil, în hățșul de versiuni și modificări - obstacol creat premeditat, care modifică conținutul și numerotarea. Totul ca să se obscureze criminalitatea legislativă. Cea ce mă face să plasez expertiză juridică din **Consiliul Legislativ în topul criminalității judiciare**, deasupra judecătorilor, procurorilor, avocaților de pe teren.

Să facem totuși cîteva pași împreună, întru revelaarea unei perspective expresive.

1. Decretul Lege 42 , din 29 ianuarie 1990. Aparent emis pentru a da și țărănilor un osior de la „revoluția” fesenistă, el a creat cadrul și confuzia necesare pentru prima etapă a jafului funciar. În întreaga țară, mafia ce controla CAP-urile a atribuit „loturi de folosință” din terenurile „aduse” de foștii proprietari. Juriștii puși la lucru explicînd, în adunările generale, că se pot da (pe baza decretului 42) și locuri de casă (tăind accesul la șosele a loturilor vechi),

șnapanilor descurcării (mulți primiți chiar atunci în CAP); [...].

2. Legea 15, din 7 august 1990 (completată prin L31/16.11.1990). A constituit principală lovitură dată avuției comune, indivizibile și inalienabile, a românilor. Avuție administrată de statul comunist, care a fost înstrăinată (în plin vid constituțional) întru înzestrarea abuzivă a unor „regii autonome sau societăți comerciale” - menite (și pe baza HG 834/1991, D834/1991) să o devalorizeze/distrugă și apoi să o înstrăineze pe nimic clientelei (în afară de comisionele ce i-au îmbogățit pe distribuitori). Dimensiunea funciară a jafului consta în faptul că fantomaticii proprietari, creați prin legea 15, au primit cadou și terenul de sub respectivele societăți (deși deseori acesta fusese acaparat de statul comunist de la adevărații proprietari, fără acte), putîndu-l vinde (mafioț). Răzbunarea pentru nesimțirea arătată de „oamenii muncii” din aceste regii și societăți a fost faptul că tocmai terenul acaparat ilicit a fost pierzania lor, devenind prea atractiv pentru specula imobiliară ca să se mai mențină pe el stînjinoarele activității productive.

3. Legea 18/1991. Dată tot în perioada „de tranziție” (adică fără temelie constituțională), pare un compromis fesenist care, prin limitarea retrocedării la 10 ha, ar reface doar mica proprietate de la țară și ar sprijini agricultura aferentă. Numai că beneficiarii plecaseră de mult din sclavia de la cîmp, deci urmau a vinde ieftin șacalilor locali, proveniți din parașitiți CAP-ului. Iar cînd e vorba de teren introdus în CAP (și nu confiscat, cu sau fără acte, de statul comunist) avem de a face cu o expropriere tacită/mascată, căci statul nu putea distribui (reconstitui și mai ales constitui) proprietăți pe care oamenii le-au băgat forțat în asociație și care trebuiau doar să le reia, la desființarea acesteia. Ținta reală a legii era crearea unor ocazii de jaf pentru comisiile de fond funciar (și clientela - de la oraș - a acestora) și pentru comisiile de desființare a CAP-urilor (vezi art 26-29, care au dat ocazia acapărării pe nimic a întregului capital acumulat de acestea); cât totuși a fost premeditat stă mărturie art. 48 din HG 131/1991, care prevede că dosarele desființării CAP-urilor nu trebuie păstrate de primării decît cîinci ani (față de termenul general mult mai mare, prevăzut în Legea Arhivelor). Lovitura majoră a fost realizată prin antologicul art 13.2: „(2) Atribuirea efectivă a terenurilor se face, în zona colinară, de regulă, pe vechile amplasamente, iar în zonele de câmpie, pe sole stabilite de comisie și nu neapărat pe vechile amplasamente ale proprietății, în cadrul perimetrelor actuale ale cooperativelor agricole de producție”. Mai tirziu s-a pretins că acest articol (devenit 14.2) a fost greșit interpretat, în sensul de a putea da altora terenurile libere reclamate de proprietari. Numai că „greșeala” a fost comisă (cu mari beneficii) de toate Comisiile, în urma unor indicații primite telefonic de la „județi”... Profitîndu-se și de faptul ca nicăieri nu se cere, în această lege, ca în cazul unei compensări în natură să se echivaleze corect (ca valoare de piață, la momentul „reconstituirii”) terenul înstrăinat de comisii - clientelei acaparatore. Postcomuniștii au redactat legea ca și cum FSN-ul nu retroceda, ci le făcea cadou niște teren, unde și cit avea chef. Acesta a fost spiritul „legilor fondului funciar”, într-o țară în care țărănimia a fost totdeauna tratată fără mînuși; și a rămas până azi poziția întregului aparat de stat, în frunte cu Curtea Constituțională. Vom vedea că, în cazul reconstituirii averilor ciocoiești (strănilor deseori) se vorbește cu totul altfel de restituire, de vechile poziții, de compensări la valoarea reală. O nume clientelei (așa cum vom vedea) pretindea ca pînă și moartea fără urmași (art. 17,25) să fie tratată diferențiat. Discriminare păpătoare, în defavoarea urmașilor țărănilor români. Acestora, stabilește art.13.3, li se pot chiar reduce suprafețele, dacă terenul cooperativei s-a micșorat. Ceea ce a permis folosirea „arondărilor” comuniste (schimburi administrative între comune), a „comasărilor” și a transferurilor către IAS și către alte instituții pentru a aplica „reduceri” în localitatea văduvită și pentru a livra (pe baza art 21 sau 28) terenul astfel sustras „băieților deștepți” din localitatea limitrofă beneficiară. Cu grija de a falsifica realitatea prin referință trucată, impusă ca reper la art 11.3 [...] sau, la art 34: „Terenurile proprietatea statului sunt acele suprafețe intrate în patrimoniul său în conformitate cu prevederile legale existente pînă la data de 1 ianuarie 1990 și înregistrate ca atare în sistemul de evidență al cadastrului funciar general și în amenajamentele silvice”. Aceasta în condițiile în care nu erau cunoscute de public instrucțiunile prin care, în anii '50, partidul a cerut cadastruștilor să ascundă faptul că statul (insituțiile) nu avea(u) proprietate pe suprafețe acaparate ilicit, fără acte; sau

faptul (mascat discret în art. 32, 40) că izlaurile comunale nu erau proprietatea primăriilor, ci ale sătenilor, în devalmășie. O altă confuzie, necesară pentru acoperirea operațiilor mafioț, a fost creată prin despărțirea, la art. 4-6, a proprietății publice (din care nu se pot face înstrăinări, cît timp trebuie, către revendicatorii nechemati, chiar dacă statul nu le-a obținut legal, cu acte) și private (din care mafia a putut livra clientelei ei terenurile, protejate un timp în domeniul public, după trecerea în privat, de care nu a știut decît cine și cînd a trebuit) [...]. Iar la art. 36 sînt „rezolvați” nenorociții ai cîror teren a fost înhațat de stat, deveniți acționari ai unor IAS-uri pe care „tehnicienii” le-au falimentat, înainte de a le înhața pe nimic. În fine, în plan procedural, petenții au fost puși (art.11) la cheremul unor „Comisii” acoperite de o crasă impunitate, menținută și după modificările ulterioare ale legii (calitatea lor „pasivă” fiind invocată pentru ca să nu plătească despăgubiri victimelor actelor lor delictuale/păgubitoare; în acest fel a fost „driblată” garanția constituțională că românii au dreptul la despăgubiri, în urma unei contencios administrativ; astfel de încercări au fost respinse pentru că... abuzurile la legile fondului funciar trebuiau judecate la legea 18... care nu prevede penalizări pentru daune...). Fundamental legitima ne apare însă restrîngerea „reconstituirii” la persoane avînd cetățenia română (prin art 48), dar vom vedea cum a dispărut această stavilă în legea 10/2001, unde se vorbește de „restituire” tocmai pentru ca să se poată invoca o continuitate a proprietății, pînă la momentul cînd intră în joc dreptul la moștenire, valabil și pentru cetățeni străini.

4. Legea arhivelor (L16/1996), legea cadastrului (L7/1996), legile de protecție a (stăpînului) informațiilor personale și clasificate - au avut un rol major în selectarea/acoperirea/ protejarea beneficiarilor tranziției, de către banda ce a ocupat statul. S-a îngreunat/blocat accesul neaveniților la informațiile necesare probării drepturilor sau dovedirii falsurilor, s-a evitat introducerea instrumentelor de reperaj documentar, s-au distrus sau ascuns fondurile stînjinoare. S-au luat măsuri metodice ca să se acopere urmele acapărărilor criminale, protejarea îmbogățirilor ilicite fiind operată în numele dreptului lor la intimitate și a prezumției de nevinovăție - aplicată unor avari care au crescut exponențial și nejustificabil. În mod deosebit „cadastrul” a slujit ascunderii, falsificării și hărțuirii - și nu publicității imobiliare; întru crearea unei situații deformate în oglinda cărților funciare, ce a prevalat în fața realității proprietății - cu sprijinul instanțelor complice, care și-au jucat rolul în procese fără sfîrșit. Nouă ocazie de tratament selectiv: reduta arhivelor a fost pînă la urmă cucerită de agenții revendicării evreiești, rămînd însă în calea românilor.

5. Legea 169/1997 Cea mai bună dovadă că a fost o farsă letală aducerea la putere a CDR (cărui i-am fost fondator, și din care am demisionat în 1996, la „alegeri” - pus în gardă și de vizita la Montreal a domnului Ulm Spineanu, care ne-a spus atunci că țărăniștii trimiseseră o delegație în Israel pentru a-i stîrni pe evrei să facă presiuni întru restituirea proprietăților). Înaîntînd, prin negocierile de culise, către singurul lor obiectiv, recuperarea conacelor/ moșiilor/ pădurilor/ fabricilor „anticomuniștii” aduși pe scenă, rămași sub control securicomunist, au simulat repararea abuzurilor feseniste, relegitimîndu-le (a se vedea art. I.13/23 ca exemplu). În loc să anuleze „constituțiile” și plasarea ghișefarilor pe terenurile altora, ei au introdus (art III) prevederi de anulare limitate; neimpunînd nici acum ca terenurile încă libere să fie redade proprietarilor inițial și precizînd, la art.II, că ce a acupat să fie dat, rămîne dat [...]. Fără a stipula vreo obligație de compensare operativă/justă sau a întări cadrul juridic utilizabil împotriva abuzurilor, această lege perpetuează tratamentul păgubitor rezervat urmașilor țărănilor. Miza urmașilor ciocoimii fiind doar mărirea suprafeței recuperabile. Cît privește compensarea pentru „reduceri” aplicate în 1992 (art I.3/9), ea a fost astfel pusă la punct... că nu a avut loc nici azi.

6. Legea 1/2000. Guvernarea CDR nu a făcut dreptate „căteilor” pînă la sfîrșit, PNȚ dovedind că nu e nici țărănesc și nici național. Singura lor preocupare a fost să sporească recuperarea moșiilor la 50ha și să înceapă asaltul asupra pădurilor (inițial, în limita a cîte 10 ha). La art 2.1 (întărit de 6.3) pentru prima dată (dar după ce grosul pradei a fost distribuit) se precizează că „reconstituirea dreptului de proprietate se face pe vechile amplasamente, dacă acestea sînt libere” - cu grija de a adăuga, la aliniatul 2: „Drepturile dobîndite cu respectarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, pentru care au fost

eliberate adeverințe de proprietate, proces-verbal de punere în posesie sau titlu de proprietate, rămân valabile fără nici o altă confirmare”.

Apar despăgubirile, fără însă a se cere să corespondă valorice (așa cum se va considera firesc - pentru orașenii deposezați). Iar art. 5 reiterează promisiunea (rămasă literă moartă) de reparare a „reducerilor”. Cei prinși în capcana acționariatului IAS par eliberați prin art. 8, dar nici acum nu se asigură retrocedarea vechii poziții și nici evaluarea ei justă, întru compensare [...]. Referitor la reconstituirea pădurilor (art. 24) inclusiv trăt de composorate. Interesantă e mențiunea din art 30: „cetățenii români au aceleași drepturi, indiferent dacă la data înregistrării cererii aveau domiciliul în țară sau în străinătate”; ca și stavila din art. 48 al legii 18/91, ea ne amintește că e nefiresc ca parlamentul unei țări să distribuie averea cetățenilor reprezentați... unor străini și ne sugerează unul din motivele valului de „retrocedări” de cetățenii abandonate, subiect tratat în segmentul 1. În fine, la art 37 se recunoaște dreptul de a recupera terenurile „comasate” sub IAS; dar nici acesta nu a fost respectat.

7. Legea 10/2001 (și normele din HG nr. 890/2002). Marchează trădarea electoratului FSN/PSD (hrănit un deceniu cu „să nu vindem țara” și „noi n-am mîncat salam cu soia”) scofînd în evidență înțelegerea noii guvernări „de stînga” cu mafia imobiliară internă și externă, servită - în numele pasiunii pentru „restituire in integrum”, care i-ar fi cuprins misterios pe cei ce minaseră mînerii peste noi [...].

Răsturnarea se produce de la art. 1, unde aflăm că victimele comunismului de la oraș (numeroși alogeni, îmbogății parazitari în cîteva generații) trebuie tratate altfel ca altele de la țară (rumîni rămași timp de veacuri „acpa țării”), „reconstituirea” fiind înlocuită aici cu „restituirea”. Și, desigur, pentru această categorie de favorizat, art. 1 (întărit prin art 27 și 34-36) precizează că eventualele compensari (în natură sau bani) trebuie să fie echitabile, la valoarea de piață (chestiunea echivalării valorice nefiind însă pusă în legile fondului funciar); pentru noua categorie de solicitanți se vor face însă chiar actualizări ale unor acțiuni cu inflația (art 12, 32)... Contrastul tratărilor e evident și la art. 2, unde sunt enumerate modurile în care statul comunist a acaparat proprietatea de retrocedat, precizîndu-se: „Persoanele ale căror imobile au fost preluate fără titlu valabil își păstrează calitatea de proprietar avută la data preluării”. În schimb, urmașii țărănilor români, „asociații” în CAP, rămînd doar beneficiari ai procesului de „reconstituire”, nu pot invoca continuitatea dețenției. La art. 3.c se pun bazele macro-operațiilor mafioț (ca aceea realizată de Iohannis la Sibiu), definindu-se psuedo-continuitatea existențială a persoanelor juridice (pe care o poate invoca orice gașcă, susținută de un complice din justiție): „dacă, prin hotărîre judecătorească, se constată că sînt aceiași persoane juridică [?!] cu cea desființată sau interzisă”. La art. 6 aflăm că, în numele drepturilor renăscute ale ciocoimii interbelice, generația actuală va plăti și instalațiile/utilajele confiscate (în timp ce moștenitorii țărănilor nu pot fi despăgubiți, pentru căruțele confiscate, caii rechiziționați, vilele distruse etc.). Art 8. are grijă, explicit, ca de noua față a normalității (dezvoltată în art 9-11) să nu se prevaleze nenorociții captivi ai legii 18. Să mai remarcăm (la art. 13-15, 44-45, 49 etc.) compromisul între interesele urmașilor vechilor îmbogății (printre care se aflau evrei de tip A) și ale chiriașilor instalați de comuniști în case (printre care se aflau evrei de tip nonA - vezi „cartierul primaverii” de exemplu) - categorie de care postcomuniștii s-au îngrijit în legea nr. 112 din 25 noiembrie 1995. Legea 10 dedică numeroase articole pentru a-i mulțumi și pe tovarășii chiriași. În schimb (prin art 20-33) se ușurează acapărarea proprietăților statului (reale sau aparente), de către mafia care se putea „înțelege” cu administratorii fiecărui imobil (ceva mai ușor decît cumpărarea Comisiilor de fond funciar). Vechile coțcări imobiliare fiind desigur acoperite (art. 46).

Astfel s-a creat cadrul pentru tratamentul diferențiat anti-național specific țărilor colonizate. Colonizate de cine? De beneficiarii (ne)legiurilor parlamentare care discriminază românii ce nu s-au pus în slujba parașitiilor interni/externi, manevre normative perfide, pe care le vom urmări în continuare. După care, vom vedea (luminați de **Realitatea Evreiască**) cum au colaborat frățește germanii și evreii în realizarea acestei re-spolieri, întru refacerea realizărilor coloniale interbelice de pe teritoriul României, cărora le va fi dedicat restul segmentului 5.